

РЕШЕНИЕ

№ 8434

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **705** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 4989 от 13.11.2024 г., постановено по НАХД № 12637/2024 г., Софийският районен съд е отменил Наказателно постановление /НП/ № СО-ЗУО-Р-24-18-004/25.07.2024 г., издадено от Заместник-кмет на Столична община, с което на Р. Х. К. от [населено място], [улица], ЕГН: [ЕГН], на основание чл.133, ал.4, т.1 от Закона за управление на отпадъците, е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. за нарушение на чл.133, ал.4, т.1 от същия закон; и е осъдил Столичната община да заплати на Р. Х. К. разноски в размер на 600 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останал наказващият орган, който с касационна жалба, подадена чрез пълномощника си адв.П., в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото. Наведените в жалбата оплаквания се свеждат до касационно основание - нарушение на закона - чл.348, ал.1, т.1 НПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН. Касационният жалбоподател настоява, че нарушението е доказано по безспорен начин, с позоваване на приложения снимков материал, както и че санкционираното лице виновно е извършило административното нарушение. Отправеното до касационния съд искане е да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да потвърди обжалваното НП. В с.з. касаторът чрез адв.П.

поддържа жалбата. Моли за отмяна на съдебния акт и за присъждане на разносните по делото.

Ответникът по касация – Р. Х. К. – в с.з. чрез адв.Н. оспорва жалбата и моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира присъждане на разносните по делото.

Представителят на С. градска прокуратура намира жалбата за основателна.

Административен съд-София град, като провери правилността и обосноваването на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № СО-ЗУО-Р-24-18-004/25.07.2024 г. на Заместник-кмет на СО. Същото е издадено въз основа на АУАН № 24-18-004/16.04.2024 г., съставен от ст.инспектор от Столичния инспекторат при СО. Обективираният акт констатира се свеждат до това, че на 16.04.2024 г. около 14,30 ч в [населено място], район "О. купел", [жк], в поземлен имот ид.№ 68134.4331.708, Р. Х. К. нерегламентирано е изгарял отпадъци – хартиени чували от цимент. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.133, ал.4, т.1 ЗУО. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е наложил оспореното административно наказание на основание чл.133, ал.4, т.1 ЗУО, като е допълнил, че са взел предвид наличните отегчаващи обстоятелства: вида на отпадъците и причиненото вследствие изгарянето им замърсяване на атмосферния въздух. АНО е приел, че по несъмнен начин е установено извършването на нарушението, извършителя и неговата вина.

За да отмени обжалваното постановление, районният съд е приел, че в случая от събраните доказателства не може да се направи категоричен и недвусмислен извод, че именно Р. Х. К. е изгарял нерегламентирано отпадъците в имота. Изтъкнал е, че обвинението не може да се основава на предположения относно авторството на деянието, като се е позовал на чл.303, ал.1 НПК. Съдът не е споделил заявеното от св.Я., че Р. Х. К. е наказан като технически ръководител на обекта, като е приел, че това не отговаря на описаното в АУАН и НП, а освен това не са събирани каквито и да било доказателства за това кой е заемал длъжността технически ръководител и от къде е направен извод, че К. е бил това лице.

Така постановеното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Отменителната мотивировка на първоинстанционния съд изцяло се споделя от касационната инстанция. От съвкупната преценка на събраните по делото доказателствата и съпоставката им с описанието на нарушението в НП, не следва извод за безспорно доказване, че лично Р. Х. К. е осъществил състава на нарушение, изразяващо се в нерегламентирано изгаряне на отпадъци. Както в АУАН, така и в НП е описано К. да е видян да запалва и да изгаря отпадъци – хартиени чували от цимент. Прието е, че той е извършвал изгарянето само поради факта, че той се е представил като "отговорно лице", както е споделила св.И., или "технически ръководител", както е посочил св.Я.. Правилно районният съд е изтъкнал, че не са събирани доказателства за това кой е заемал длъжността технически ръководител и от къде е направен извод, че Р. Х. К. е бил това лице.

От показанията на свидетелите Съдът е установил, че нито един от тях не е би очевиден при запалване на отпадъците именно от сочения за нарушител Р. Х. К.. Относно приложения снимков материал разпитаният св.Т. е потвърдил, че той е заснет на снимката лице, още повече същият е заснет в момента на гасене на огъня, поради което не може да се приеме, че на снимките се вижда лицето, санкционирано като нарушител, и то в момента на извършване на нарушението.

Налага се изводът, че посоченото първо от актосъставителя, а след това и от наказващия орган, че Р. Х. К. нерегламентирано е изгарял отпадъци в имота, остава едно предположение. При липсата на пряко свидетелство, че именно К. е запалил отпадъците, е недоказано предположението на проверяващите, че той е осъществил състава на нарушението. Доколкото разпоредбата на чл.133, ал.4, т.1 ЗУО предвижда ангажиране на лична, виновна отговорност, е необходимо да бъде доказано, че изгарянето на отпадъците се извършва от конкретното физическо лице, на което се вменява нарушението. Ето защо правилно СРС е приел за недоказано по безспорен начин повдигнатото с АУАН и поддържано с НП обвинение, че К. е изгарял отпадъците.

На следващо място касационната инстанция констатира самостоятелно основание за незаконосъобразност на издаденото НП. Нормата на чл.29, ал.2 ЗУО забранява изоставянето, нерегламентираното изхвърляне и изгаряне или друга форма на неконтролирано управление на отпадъците. Тя обаче не е посочена нито в АУАН, нито в НП, с което е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. С чл.42, ал.1, т.5 и с чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН е въведено изискване в АУАН и в издаденото въз основа на него постановление да бъдат посочени законните разпоредби, които са нарушени. В случая тези изисквания не са спазени, актосъставителят, а след него и наказващият орган са посочили като нарушена единствено административно-наказателната разпоредба на чл.133, ал.4, т.1 ЗУО. Съдът намира за недопустимо при наличието на конкретна материалноправна разпоредба като нарушена да се посочва единствено санкционната такава.

Като е стигнал до правен извод за незаконосъобразност на оспореното пред него наказателно постановление, Софийският районен съд е постановил правилно решение, което следва да се остави в сила.

Независимо от изхода на спора в полза на ответника по касация не следва да се присъждат разноски, доколкото не е доказано да са направени такива пред касационната инстанция. Вярно е, че в пълномощното на адв.Н., приложено към отговора на касационната жалба, е вписан текст, според който същото служи като разписка за платен адвокатски хонорар в размер на 600 лв. за процесуално представителство пред АССГ. Липсва обаче договор за правна защита и съдействие, който се сключва между адвоката и неговия клиент. Приложеният договор за правна защита и съдействие по НАХД № 12637/2024 г. се отнася само за първоинстанционното съдебно производство.

В чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата е предвидено, че размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Възникването на права и задължения за адвоката и за неговия клиент, както и определяне размер на адвокатския хонорар не може да бъде валидно извършено с пълномощно. В разпоредбата на чл.33, изр.първо ГПК, озаглавен "Пълномощно", законодателят е предвидил пълномощниците да се легитимират с пълномощно, подписано от страната или от нейния представител. В

случая е представено пълномощно за упълномощаване, което обаче не поражда и не може да породя ефекта на договор за правна защита и съдействие. Разликата между договора и упълномощаването е именно в това упълномощаването е едностранна сделка, докато договорът е двустранна такава. Пълномощникът има само права, произтичащи от упълномощаването. От неговата воля зависи дали ще се ползва от пълномощията си, докато при договора и двете страни имат както права, така и задължения. Нещо повече – при договора за поръчка довереникът има както правото, така и задължението да извърши уговореното. Освен това, докато пълномощникът действа от името на упълномощителя, довереникът по договор за поръчка действа от свое име и именно заради това се налага след придобиване на определени права с отчетна сделка те да бъдат прехвърлени на доверителя.

От съдържанието на пълномощното Съдът не може да направи извод за договорен и подлежащ на заплащане адвокатски хонорар, подлежащ на заплащане от ответника по касация Р. Х. К.. Ето защо в полза на последния не следва да се присъждат претендираните разноски за адвокатски възнаграждение.

Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4989 от 13.11.2024 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 12637/2024 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.